

VASÁRNAP

EGYHÁZTÁRSADALMI KÉPES CSALÁDI LAP.

FELELŐS SZERKESZTŐ:
TÓTHFALUSI JÓZSEF,
ev. ref. lelkész.
TÁRS SZERKESZTŐ:
PAÁL GUSZTÁV,
ev. ref. koll. tanár.

KIADJA:
Az Erdélyi Ref. Egyházkerület
„Egyházi Ertekezlete“

Megjelenik:
minden vasárnap egy iven.
ELŐFIZETÉSI ÁR:
Egy évre . 4 kor. Negyedévre 1 kor.
Fél évre . 2 kor. Egy szám ára 10 fill

Embertársainkhoz való viszonyunk.

Rossz emberi szokás, hogy a meglévővel, a jelennek körülményeivel soha sem vagyunk megelégedve, az elmúlt időknek dicsőítésében pedig kifogyhatatlanok vagyunk. Kétségtelen, hogy az mindig így volt, sőt így is lesz, de talán az is bizonyos, hogy egyetlenegy kornak az embere sem panaszkodott annyit, mint a mai koré. A régi időket egybevetvén a jelennel, a temérdek sok panasz közt igen-igen általános az, hogy a mai emberek rosszak; hogy köztük alig akad egy-egy igazi jó barát. És ezek a panaszok, sajnos nem is alaptalanok. Talán mindenki tapasztalhatta, hogy ismerősei, embertársai csak azért, hogy az embernek egy kis bosszúságot szerezzenek, itt vagy amott kárt csináltak neki. A megtréfált ugyancsak tréfával fizetett meg, talán keményebben mint az első; a tréfa majd komolyra fordult és általánossá vált az emberek közt a bizalmatlanság, a rosszindulat. Ne kicsinyeljük le az életnek jelentéktelennek hitt mozzanatait; sokszor ezek irányítják érzelmeinket, cselekedeteinket. Tudjuk mindannyian, hogy a legkisebb megbántást sem szoktuk megtorlatlanul hagyni, legjelentéktlenebb kellemetlenségeknél is az a kegyetlen elv uralkodik, mely szerint fogat fogért, szemet szemért.

Mindezek azonban ellenkeznek Krisztus tanával, a szeretet vallásával. „Szeresd felebarátodat, mint magad“, mondja Krisztus törvénye. Igaz, hogy sokan vannak, kik határozottan állítják, hogy a gyarló ember ezt a törvényt soha sem teljesítheti, mert igen nehéz feladatot ró rá. Pedig ezek tévednek. Talán maga Krisztus is érezte, hogy a felebaráti szeretetnek a törvénye így kifejezve az első pillanatban elriasztja a gyengelelkű embereket, azért fogalmazta meg ezt a törvényt másképen is, egyszersmint a felebaráti szeretet gyakorlásának módját is megszabván, t. i. azt mondta: „Valamit akartok azért, hogy cselekedjenek az emberek ti veletek, azont cselekedjete ti is azokkal, mert ez a törvény és a Proféták.“ (Máté, 7. 12.)

Vajjon lehetetlen-e ezt a törvényt megtartani és az életben érvényesíteni? Nem követel tőlünk áldozatot, nem kényszerít lemondásra, nem kárhoztat arra, hogy a társas életet elhagyva sivatagba vonuljunk és elszakadjunk embertársainktól; csak arra int, hogy jusson mindig eszünkbe, hogy amint nekünk fáj a megbántás, megkárosítás, úgy másoknak is fáj. Ha tudod, hogy neked rosszul esik, hogyha valakit megcsufolsz, megkárosítasz, miért teszed azt másokkal? Ha pedig azt is tudod, hogy a legkisebb figyelem, a legparányibb jóindulat felvidít és

boldogit, miért nem gyakorlod te is embertársaidal szemben? Nehéz feladat ez, mely lehetlenséget követel? Korántsem. Ezzel is úgy vagyunk, mint sok minden egyébbel. Rendkívül nagy dolognak tartjuk és persze ezért valami különös nagy okot tulajdonitunk neki; pedig az egész baj csak egy kis jóakaraton múlik.

Még azt sem mondhatjuk, hogy Krisztusnak eme törvénye ismeretlen volt előttünk. Azt hiszem, hogy alig fog akadni köztünk egy is, ki ne hallott volna már többször is prédikálni erről. Sokan bizonyára könyvnélkül is tudják a fenti bibliai idézetet; de megelégesznek azzal, hogy a betűt megtanulják, hanem a szellemet, a lényegét nem követik és nem juttatják érvényre az életben. Krisztus tana pedig épen a betű ellen szól. Hiszen a farizeusok is rendkívül sok törvényt, sok bibliai mondást tudtak könyvnélkül és ezzel uton-utfélen kérkedtek. Krisztus pedig nekik mondta, hogy nem a törvény tudása a fő, hanem a törvény gyakorlása.

Ez pedig csak abban áll, hogy mással se tegyük azt, a mit nem akarunk, hogy velünk tegyenek; és amit óhajtunk, hogy velünk cselekedjenek az emberek, azt cselekedjük mi is az emberekkel. Könnyű munka ez, mely magában hordja a legszebb jutalmat, mert nemcsak minket boldogit, hanem másokat is. Egykori öreg tanárom mindig mondta, hogy amennyi erővel rosszak és gonoszok vagyunk, fél annyi erővel lehetünk jók és boldogok. Életem tapasztalatai gyakran juttatták eszembe ezt az igazságot és valahányszor eszembejutott, mindig bebizonyítva is láttam.

Vajjon ki érzett szívében igazi boldogságot? A farizeus és lévita, kik a szerencsétlent vérében fekvő elkerülték vagy a könyörülő samaritanus, ki a szegény szerencsétlent gondjába vette és a halál torkából megmentette? Mi buzdíthatta pedig a samaritanust erre a nemes cselekedetre? Bizonyára az a gondolat, hogy az életnek ezer meg ezer veszélye őt is fenyegeti, hogy szerencsétlenség őt is érheti és akkor a segély, a könyörületes bánásmód neki is jól esnék. Azt cselekedte tehát embertársaival, a mit akart, hogy vele is cselekedjenek embertársai és ezáltal példát adott arra, hogy miként kell Krisztust igazán követni, az ő törvényeit betölteni.

Krónika.

Az 1848:XX. t.-czikk végrehajtása.

— Ujabb fö'irat. —

Apponyinak az 1848:XX. t.-czikk végrehajtására vonatkozó leirata egyáltalában említést sem tett az 1848:XX. t.-czik 2-ik §-ba lefektetett egyenlőség és viszonyosság elvéinek az érvényesítéséről s a közös bizottság memorandumában felsorolt sérelmek orvoslásáról.

Báró Bánffy Dezső és Baltik Frigyes püspök aláírásával, legutóbb a két protestáns egyház közös bizottságától, egy fö'irat érkezett a kultuszminisztériumhoz, mely sürgeti, hogy a kormány az 1848:XX. t.-cz. ilyen irányu végrehajtása iránt is tegye meg szükséges lépéseket,

A fö'irat így hangzik:

„Az 1848. évi XX. törvényczikk végrehajtása tárgyában az ev. ref. egyetemes konvent s az ág. ev. egyház egyetemes gyűlésének, a két protestáns egyházat közösen érdeklő ügyekben kiküldött bizottsága által 1903 évi november 19-én tartott közgyűléséből, a kormányhoz beterjesztett véleményben azon sérelmek is fel lettek sorolva, a melyek az 1848. évi XX. tcz. 2-ik §-ában felállított egyenlőségi és viszonyossági elv nagy sérelmére, hazánkban még mindig napirenden vannak és sürgős orvoslásra várnak.

Nagyméltóságod, az egész államkormányval egyetértve, leiratában kegyesen megígérni méltóztatott, hogy legközelebbi jövőben, az 1848. évi XX. t. c. 3. §-ában lefektetett elvek részbeni megvalósítása gyanánt törvényjavaslatot fog a törvényhozás elé terjeszteni; fenthivatkozott véleményünk I. részében előadott, az egyenlőségi elv megsértését tárgyazó tiszteletteljes előterjesztésünket azonban válaszra nem méltatta.

Miután a két protestáns egyház vegyes bizottsága ezen kérdésekkel állandóan foglalkozik, és legközelebbi ülésében is, az időközben ujabban bejelentett sérelmi esetek tárgyalása alkalmával ezen kérdéssel újból foglalkozni kéyytelen lesz: jogos és indokolt azon kívánságunk, hogy a magas kormány ezen kérdésekben szándékát és terveit velünk mielőbb közölje, mert csak az ő válaszáatól várhatjuk és remélhetjük a kedélyek megnyugtatótását. Az indok, amely miatt a magas kormány ezen kérdések megoldása elől kitérni látszik, azon feltevésen alapszik, mintha ezen kérdéseknek az igazság és méltányosságnak megfelelő rendezése a mindnyájunk által óhajtott vallási béke megzavarását idézhetné elő. Már pedig ez a feltevés — ha ilyen létezik — merőben téves, mert a dolog ellenkezőleg áll; az igazságos és méltányos rendezés, mely mindenkit kielégít, a vallási békét biztosítja; a jelenlegi bizonytalan és önkényes eljárásra alkalmas állapot pedig az, a mely jogos elkeseredést szül és ezzel a vallási békét veszélyezteti.

Hogy egy példát említsünk, mindenki, még a legbuzgóbb katolikus is — ha nem fanatikus — ismeri, hogy az helytelen és sérelmes, ha protestáns honpolgárok a katolikus egyház vagy iskola céljaira megadóztatnak. Ha egy rövid és egyszerű törvénykimondaná, hogy azok a törvénytárgyak, amelyek mindenféle doktrínák segélyével az 1791. évi 26. törv. cikkét értelméből kiforgatni iparkodnak, helytelenek, és hogy a protestánsok soha semmiféle ürügy — telki teher, szokás, stb. — ürügye alatt más egyház céljaira meg nem adóztathatók, akkor megszűnnének azok a vexációk a melyek a vallási békét csak zavarják és a melyeknek megszüntetése a katolikus egyházat nem hogy sértené, de erkölcsi szempontból annak csak előnyére lehet.

Azt az ellenvetést is hallottuk, hogy előbb gongoskodni kell az ekkép beálló jövedelem-fogyatkozás potlásáról és csak miután a katolikus lelkészek kongruája rendeztetett, lehet szó ezek rendezéséről. Ennek az ellenvetésnek azonban nincsen semmi törvényes alapja; mert az 1791. évi 26. tcz. egész határozottan kimondja, hogy a kárpótlást az ország nem vállalja. Ha az ország, dacára ezen törvénynek, kárpótlást adni akar, ezt teheti; de ezen szándék nem állhat utjában annak, hogy a meghozott törvény végrehaj-tassék. A protestánsoknak a párbér stb. alóli felmentése különben már a szóban forgó szolgáltatások szorványossága és csekélysege folytán oly minimális mértékben érinti a katolikus egyház anyagi érdekeit, hogy ezért bizony kár a más felekezetiüket elkeseríteni.

És végre is legyünk igazságosak. Ha a katolikus lelkész, annak folytán, hogy egyik vagy másik híve tönkrement, ingatlana protestáns kézbe jut, egy pár forintot jövedelméből veszít, rosszabb helyzetben van-e ő, mint az a protestáns lelkész, a kinek hivei százával Amerikába kivándorolnak és ingatlanaikat megveszik idegen vallásuak? Mit mondanának hozzá a katolikusok, akiket, ha ilyen elköltöző protestánsok ingatlanait megvásárolták, a protestáns lelkész egyházi adókövetelésekkel zaklatna? Az ilyen állapotokat, mind hiába, jogállamban tünni és ezen kérdés rendezése elől kitérni nem lehet.

Meg vagyunk győződve arról, hogy a nagyméltóságu minisztérium erre vonatkozólag tiszteletteljesen előterjesztett nézetünket osztja; de arról is meg vagyunk győződve, hogy ezen kérdések haladéktalan és tapintatos rendezése által nem hogy a vallási békét zavarni, hanem azt helyreállítani és biztosítani fogja.

Ezen meggyőződésünkből kiindulva, mély tisztelettel esedezünk Nagyméltóságodhoz: méltóztassék az 1848:XX. tcz. 2. § tárgyában előterjesztett sérelmeink tárgyában is az intézkedéseket, esntleg a bizottságunkkal való további tárgyalás alapján, mielőbb megtenni.

A jó könyvek olvasásának haszna.

Felolvasatott a brassói ev. ref.-egyház vallásos estélyén.

II.

De a kinek Isten hitet adott annak erőt is adott a megpróbáltatások elviselésére. A Gályarabság és vérpadok párolgása korában olvasták hiveink legbuzgóbban a bibliát, énekelték leghit-teljesebben azokat a bánatos gyönyörű dicséreteket; szenvedtek, de el-nem estek, hitüket megtartották. A nagy tusákról, melyeket hívő lélekkel megvittak: a bécsi, nikolsburgi és linci békekötések beszélnek, mignem a szatmári békén át — a márciusi ifjúság 1848-ban, ama nevezetes 12 pontban biztosította a lelkiismereti és szólás szabadságot, valamint a szabad sajtót. Ma már ismét, nagy hatalom hazánkban a sajtó. Modhatni első hatalom. Csakhogy, míg a 16-ik század sajtójának jórészben sok áldásai voltak, addig a 20-ik század sajtójának megvannak átkos kinővései is,

Kivált a napi lapok -- tisztelet e kivételeknek hasznosságuk mellett, sok, igen sok kárt is okoznak. Szenzáció keresésből néha irnak olyan dolgokat, a miket nem fedez az igazság. Másfelől a finomabb érzés ellen is vétnek olykor, midőn a durvaságot és szeméremsertőt hasábjaikon megjelentetik. Az ilyen lapok kivált a képzetlen emberek és az ifjúságlelkében kimondhatatlan kárt tesznek. Ovis kell tehát, ezektől a népet. Azonban, hála Istennek vannak szép számmal jó lapok is. Ezek olvasása hasznos és tanulságos.

Van sok szépirodalmi és szaklapunk, ezek olvasása által gondolatokban, tudásban gazdagodik lelkünk. És ott vannak a mi vallásos irányu lapjaink, mint a Téli ujság, Vasárnap stb. hogyha ezeket szorgalmasan lapozgatjuk lelkünk erősödik az élő hitben; ezért kivált a Vasárnap, egyetlen protestáns család asztaláról sem szabadna, hogy hiányozzék,

De, mégis első helyet érdemelnek az olvasmányok között, a jó könyvek. Jó könyveket mondok, mert az olcsó rémregények és a célzatosan önző érdekből írott művek, csak ponyva termékek. Ezeket, ki kell tiltani a hajlékokból, mert már is sok kárt tettek népünk és az ifjúság még tapasztalatlan lelkében.

A jó könyv ezzel egészen ellenkező hatást gyakorol. Ez építi a lelket, nemesíti a szívet, megnyugvással tölti el az egész embert. Egy jó könyv, olyan mint egy művelt jó barát, tanácsadónk, védőnk, utmutatónk minden dolgainkban. Egy jó könyv igazán hű barátunk tud lenni, az soha meg nem csal. Lelkünk is mindig visszavágyik hozzá.

Mentől műveltebb az ember, annál jobban rátalál a jó könyvekre. De az egyszerű ember is könnyen fellelheti azokat. Ott van minden gyülekezetnek papja. Ő azért van a gyülekezetben, hogy legyen népének lelki vezére. Én is mindég szívesen adok ut-

mutatást hiveimnek arra nézve, hogy mit olvassanak, sőt beszerzem kézséggel számukra a jó könyveket. Megteszi azt kész szívvvel, minden protestáns pap, csak a hivek bizalommal forduljanak hozzájuk.

És könyvet, jó könyvet venni, bizony nem kido bott pénz. Az egy élő és bő kamatot hozó tőke. Az, a kinek ilyen tőkéje nincsen, ma a társadalomba rosszul érvényesülhet. A húszadik században műveltnak és hívő, erkölcsös egyéniségnek kell lennie, nemcsak a hivatalnoknak, nagybirtokosnak és gyárosnak, hanem az iparos és földművelő osztálynak is, ha boldogulni akar a világban. A nemzetközi statisztika kimutatja, hogy ma azon országok a legboldogabbak, a hol a legtöbb jó könyvet olvas a nép. Ott, a művelt nyugaton, minden valamire való embernek megvan a maga kis házi könyvtára és emellett minden községnek van, nagy keresletnek örvendő közkönyvtára.

Hol vagyunk mi még, a művelt külföld mellett? Hányadik falusi embernek van, még oly kisszámú magán könyvtára is! Hányadik községnek van közkönyvtára? Bizony azt könnyű megszámlálni. Ezért van azután, hogy a mi külömben becsületes népünk, olyan könnyen félrevezethető és megcsalható. Jönnek a népbolondítók, hirdetnek mindenféle világboldogító elveket, új igazságokat; ígérenk eget földet és a végén, becsapják a jámbor jóhiszemű népet. Ez a mi közéletünk nyomorusága, ezen kell segíteni azáltal, hogy a népet felvilágosítjuk; hogy a nép ismerje meg az életet: olvasás, tanulás által. Akkor azután megismeri igazi vezéreit is, és az ámitók között szétútt hogy messze repüljenek, mint a vészmadarak.

Ez a jó könyvek olvasásának haszna. A téli esteken, tehát a lelki haszonért, egy szebb, jobb jövő reményébe kezdje meg minden család feje a csendes órákban családi körében a jó könyvek olvasását. És mindenek felett, arra nagy súlyt fektessen, hogy kéz ügyben legyen, tegye a főhelyre a Szent Bibliát. Ha így lesz, akkor sok panasz elnémul rendre az ajkakon; a régi elmúlnak, mindenek pedig megújulnak: családban, társadalomban, egyházban. És felvirul ismét közéletünk.

Péchy Árpád,
ev. ref. lelkész

Kegyesség utja.

Kis Péter históriája.

Kis Péterrel egy iskolába jártam gyermekkoromban. Kis Péter igen jó tanuló volt, de lelke tisztátalan. Második elemista korában ellopta bicskáját, ellopta a tanító úr almáit, később lopott pénzt is apja, a gazdag földesúr íróasztalából. Mikor a városba került, hogy tudományt szedjen magába, sem volt jobb. Szegény Jóska szemét azért ütötte ki, mert Jóska megmondta az igazgatónak, hogy ruhánkat ellopta s elzalogosította. Ki is csapták hamarosan a gimnáziumból s én azóta nem is hallottam róla semmit.

Tegnap azt olvasom az ujságban, hogy Kis Péter. Kis Mihálynak, a pusztapéterei földbirtokosnak fia, ki Budapesten legutóbb asztalos gyárban dolgozott, szövetkezve egy cimborájával, kirabolta gazdáját Gáspárt, ki felébredt a betörés zajára, társa segítségével meggyilkolta s most mindketten, Pista és társa a börtönben várják az igazságszolgáltatás büntetését.

Vonatra ültem s pár óra múlva a börtön igazgatójának engedélyével felkerestem Kis Pétert, hajdani iskolatársamat.

Szegény Kis Péter, hova jutottál, mivel szennyezted be kezedet, lelkedet!

— „Bizony szegény, sajnálatraméltó teremtes vagyok,“ mondja Kis Péter búsan. Az első véték, mivel beszennyeztem magamat, még kicsiny volt: csak egy darabka cukrot vettem el testvéremtől. A második nagyobb s így tovább, míg idáig sülyedtem, ide jutottam. Sajnálhatsz engem, elveszett embert s megmondhatod gyermekeidnek, mire visz az első véték, a legkisebb bűn. Tanítsd meg őket az én példámmal, mondd el nekik, hogy minden örízésnek felette megörizzék az ő szívöket, mert abból fakadnak az élet forrásai. Én ittam a bűn forrásából s itt vagyok. Megérdemelném, ha életemtől fosztana meg a törvény s hálát fogok adni Istennek, ha ad még időt nekem a megjavulásra. Isten áldjon meg, emlékezzél meg rólam a te imádságodban “

Szomorú szívvvel hagytam el a börtönt, tértem meg házamhoz s elmondtam családomnak Kis Péter históriáját.

Képek.

I.

... És célhoz ért a nagy, a dicső állat;
Neve „Diána“, a gazdája gróf,
Egyiknek sincsen a származásán
Csak egy parányi plebejusi folt.

Százezrekért (bankóban és aranyban)
Küzdött nagy hősen a nemes állat,
A dicsőségen kívül ennyi kincset
Grófi gazdája im zsebre vághat.

Am de van is a nagy, a dicső állat
Úri gazdája előtt nagy becsben,
Doktorok lesik mindig szuszogását,
Király sem élhet fényesebben.

II.

Egy nagy háznak nedves, sötét zugából
Egy szegény embert utcára dobtak.
Körülte neje, pár rongyos porontya,
Egyéb hijján nagy sirásba fogtak.

Az odu árát nem birták fizetni,
Didereghetnek most már a kövön,
És omolhat szemeikből a könnyü,
Mig lesz belőle akár vizözön.

A sorsukkal emberek nem törődnek,
Elpusztulhatnak pár garas miatt,
Hiszen ők is emberek szegények,
Velük törödni — oh, ez nem divat.

*

Hanem, úgy-e, Te Atyánk, fenn az égben,
Aki ügyünket bölcsen hordozod,
Mit ember ember ellen vét a földön,
Te valahol csak helyre pótolod??

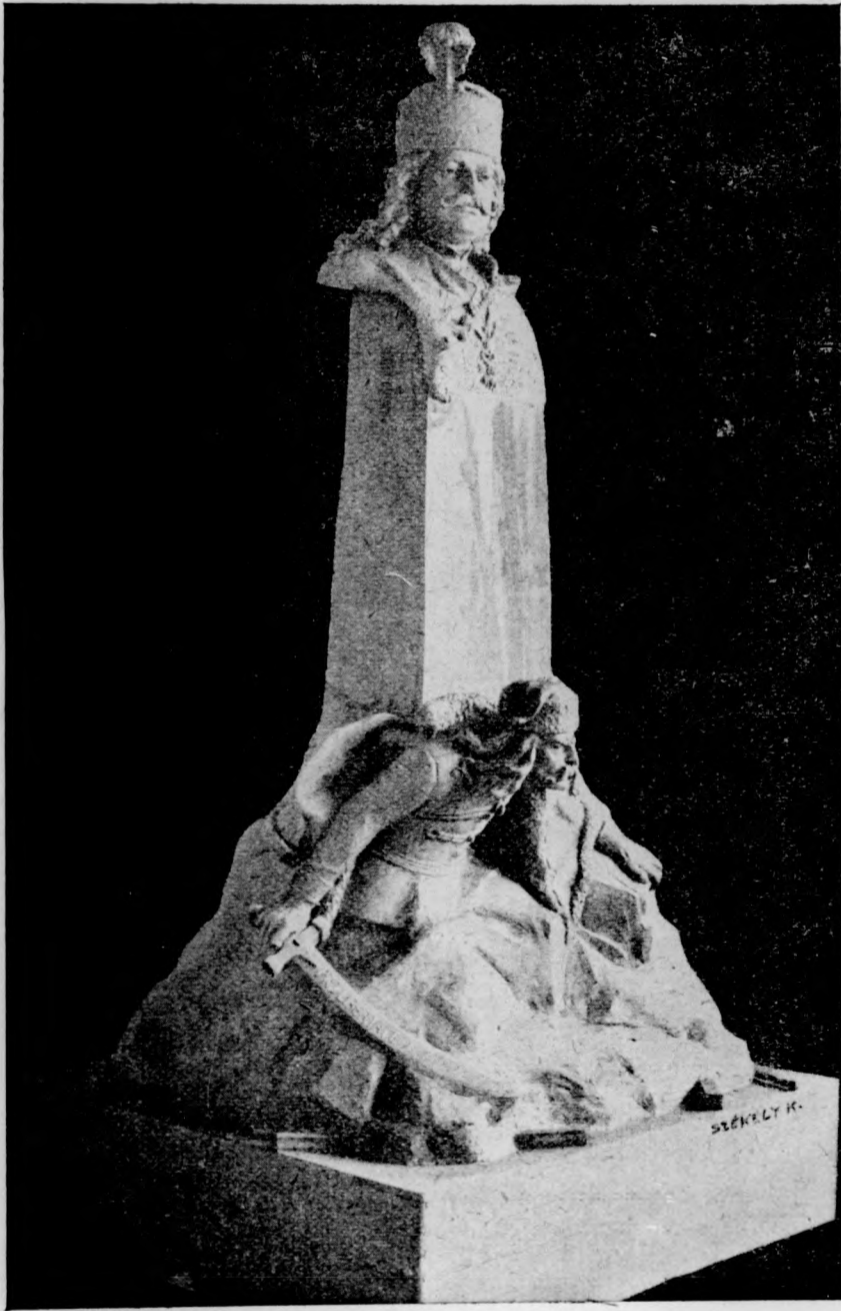
G. Diószeghy Mór.

A Fejedelem szobra.

Maros-Vásárhely egyik szép terét, a Rákóci-tért, nemsokára díszíteni fogja e csinos szobor, a mely II. Rákóci Ferenc, egykori dicső fejedelmünk emlékeztétét örökíti meg. Hálás kegyelet jele ez, melyet a szépen fejlődő székely város, a nagyságos fejedelem emlékére abból az alkalomból emel, hogy ez esztendő háromszázadik évfordulóját hozta el fejedelemmé történt megválasztásának, a mely történelmi tény, a város falai között folyt le. A szobor létesítésének ér-

Emlékirataiban II. Rákóci Ferenc azt mondja: hogy: „nehéz volt az erdélyeket kielégítenie, pedig megtartotta a törvényeket. A nemzet főerejének a nemesi jogokat élvező székelyekből kellett volna kikerülnie. A székelyek természetöknél fogva igazán ügyesek, őszinték, bátrak engedelmesek, igen alkalmasak a katonáskodásra. Azonban szolgaságra vetették saját tisztjeik... s ez az ősei korában aunyira virágzó és harcias nemzet nagyon elszegényedett.“

Bizony szegény e népnek egyik igen nagy része ma is. Próbáljuk is sokképpen menteni. De erős meg-

deme, kétségtelenül dr. Bernády György városi polgármesteré és itteni egyházközségünk főgondnokáé. A kivétel pedig Székely Károly művésznövendék érdeme, aki maros-vásárhelyi polgár család gyermeke. Ez emlékmű közelebbről emlékeztethet minden székely embert, a dicső fejedelem és a székelyek közötti viszonyra, a melyet most közelebbről hozott felszínre dr. Márki S. a kolozsvári tud. egyetem történet-tudósa, ezeket mondván:

győződés, hogy minden igyekezet hiábavaló, ha a segítséget csak a külsőkben, az anyagiakban nyújtjuk. A nép vezérei, a lelkészek, tanítók, földbirtokosok álljanak a nép élére. Tanításaikkal, jóságos, atyafiságos intelmeikkel világosítsák fel őket kötelességeikre, az Isten és emberszeretetre, hű munkásságra, a családi élet tisztaságának megőrzésére. Ha ezt megteszik, akkor: megmentettük a nagy fejedelem egykori kuruc népét!

Egyháztársadalmi élet.

— **A marosvásárhelyi „Bethlen Kata“-egylet** folyó évi február hó 8-án, az ev. ref. leányiskola nagytermében felolvasó estélyt rendezett, melynek tiszta jövővelme a várbeli ev. ref. nagytemplom újjászíntali terítőinek beszerzésére fog fordítani. A műsor ez volt: 1. Zongorán játszott: * * * 2. Szavalt: Horváth Erzsike urleány. 3. Énekelt: Bürger Mariska urleány. Zongorán kísérte: Tóthfalusi Józsefné urasszony. 4. Felolvasott: Dr. Szász Albert ügyvéd. 5. Hegedű-solo, katonazene kísérettel. * * * 6. Monologot adott elő: Nagy Zelma urleány. Az estély rendezői Páll Károlyné és Tóthfalusi Józsefné voltak.

— **A kolozsvári egyházközség presbiteriuma** — a mint ezt az „Erdélyi protestáns lap“ írja — mult hó 28-án tartott ülésében foglalkozott egyéb tárgyak mellett, az iskolaszék azon előterjesztésével, mely az egyh. község iskoláinak államosítására való felajánlását tervezi. Az egyházközségnek összesen 10 tanító 3 iskolájáról van szó, amelyek a nyomott anyagi viszonyok miatt alig nevezhetők a kor színvonalán állóknak. Ezenkívül a papi fizetések is ugyancsak elmaradtak a kor szükségétől. Egyedül Herepei Gergelynek van 4000 korona fizetése, a többinek csak 2400 korona. Az egyház ügyei rendezését egyik irányzat azáltal kíváná eszközölni, hogy az iskolák államosításával felszabaduló összeg fordítottassék más szükségekre. A presbiterium azonban Nagy Károly indítványára kimondta, hogy ez ügyben a theol fakultás nagytermében egyh. községi nagy gyűlést fog tartani s ott kíván tájékozdást szerezni aziránt, hogy nem lehetne-e az új zsinati törvények szerinti, az állami adó 10%-ában kivett egyházi adó alapján rendezni a viszonyokat, a 3 milliós állami adóalap segélyének igénybevételével? Mikor a róm. kath. egyház, most épen zárdaiskola felállításán dolgozik s másként is mindent megtesz iskolái érdekében: csakugyan ez a legkevesebb, amit a reformátusok iskoláik megtartása érdekében tenni tartoznak. A fejleményeket figyelemmel kísérik.

Valaki a kis gyermeket maoához fogadandja az én nevemben, engemet fogad magához; és valaki engemet befogad azt fogadja be, aki engemet elbocsátott; mert aki legkisebb mindnyájan tikóztetek, az nagy lesz. Luk. ev. 9, 48.

Örizzétek magatokat, ha a te atyádfia vétkezendik ellened, dorgáld meg őtet; és ha megfér bocsáss meg neki. Luk. ev. 16, 3.

Imádságaidat meghallgatja Isten és a te alamizsnálkodásaid emlékezetben vagynak ő nála. Csel. 10, 31.

Valakik Isten lelkétől vezéreltetnek, azok Isten fiai. Róm. 8, 14.

H i r e k.

Olvasd a bibliát.

Krisztus a feltámadás és az élet.

János ev. 11, 21--45.

Mily felséges, hatalmas esemény ez, miről mai textusunk szól! Halottat ugyan már azelőtt is támasztott fel az Úr; Jairus leányát (Márk ev. 5. r.), ki épen kilehelte lelkét, mielőtt Jézus a gyászolókhöz érkezett; az özvegy fiát Nain városában (Luk. ev. 7. r.), kit már temetni vittek. Azonban a három feltámasztás közül, mit az evangéliumok említenek, a Lázár története a legfontosabb; ebből tűnik ki legfényesebben a Krisztus mindenhatósága; itt látjuk legjobban, mily részvételteljes az ő szive; itt mondja el Jézus azt a nagy ígéretet, hogy a ki ő benne hiszen, azon a halál sem vesz erőt; ebből a történetből nyerhetünk vigaszt, hogy az Úr, egykor bennünket is feltámaszt a koporsóból. Ennél nagyobb bizonyosságot csak a Krisztus saját feltámadásából meríthetünk.

Arany mondás: Én vagyok a feltámadás és az élet, a ki én bennem hiszen, ha meghal is él. Ján. ev. 11, 25.

Oktató jegyzetek.

I. Jézus és a gyászolók. Mult vasárnap láttuk, hogy Jézus kínos várakozás után mégis eljő Mártha és Mária vigasztalására. És sokkal nagyobb dolgokat cselekszik mint a mit kértek. Nagy a bizalma Mártának, mikor azt mondja: de most is tudom; de az ilyen hit nem egészen szilárd. Nem az az igazi hit, a mihez a magunk tudása és okoskodása révén jutunk, hanem a mit Jézus az ő lelke által teremt bennünk. Ez a hit úgy össze köt Jézussal, hogy élek többé nem én, hanem él én bennem a Krisztus. Nagy felszólítás van ezekben a szavakban: Valaki él és hiszen én bennem. Úgy kell élnünk is, már itt e földön, a hogy hiszünk és hitünket hassa át Krisztus életereje.

Minden szomorúságunkban Jézus velünk szenved; ő velünk könnyezik, nincsen jobb barát Jézusnál. Bánkodhatunk mi is kedveseink koporsójánál, de nem úgy „mint egyebek kiknek reménysegek nincsen“ (I. Thessal. 4, 17.), mert Jézus velünk együtt sír s ezért tudhatjuk, „a kik vetnek könyhullatással nagy örömmel aratnak“.

II. Jézus és a mennyei Atya. Jézus egy lépést sem tett anélkül, hogy az Atyával való közösséget nem kereste volna. Szüntelen imádkozás — ez volt hatalmának, szeretetének, engedelmességének, szentségének titka. Ezért hangzott el a szózat: Ez az én szerelmes fiam, kibem én megnyugodtam: őtet hallgassátok. Ha a Krisztus a mi életünk, az abban mutatkozzék, hogy mi is szeretünk-e Isten színe elé járni, mindent csak tőle várni, mindent az ő dicsőségére tenni, mindenkor arra törekedni, hogy mások is higgyenek abban, kit az Atya elküldött.

III. Jézus és Lázár. Jézus „bir a halál kulcsával“ (Ján. jel. 1, 18) s ezért az ő hatalmas szavára Lázárnak vissza kell jönni a halál birodalmából. Egykoron „eljö az óra, melyen mindenek, kik a koporsókban vagynak, meghallják az ő szavát“. (Ján. ev. 5, 28.) Az Isten nem holtaknak, hanem élőknek Istene. Máté ev. 22, 32.)

Nekünk is kiált: jöjj ki! Jöjj ki a bűn koporsójából! Bennünket is fel akar oldozni a vétkek kötelékeiből. Hogy igazán megszabadítson a lelki haláltól, ő halt meg érettünk. Hogy igazán élhessünk ő fel is támadt. „Mert én élek ti is éltek.“ (Ján. ev. 14, 19) És ha testünknek meg kell halni — tudom, hogy az én Megváltóm él és hogy az utolsó ember a földből feltámad (Jób 19, 25.) Elvettetik gyalázatos test, feltámasztatik dicsőséges; elvettetik erőltlen test, feltámasztatik hatalmas. (I. Kor. 15. 43.) — Ján. jel. 24, 4.

— **Külföldi tanulmány-út.** Lapunk felelős szerkesztője Tóthfalusi József, marosvásárhelyi lelkész, e hó 9 én 8—10 hétre terjedő tanulmányútra indult el. Célja, hogy Németország, Dánia, Svéd és Norvégországok egyháztársadalmi, társadalmi és szociális életviszonyait tanulmányozza s hogy az ezen országokban oly szép virágzásnak örvendő keresztyén szeretetalkotások szervezeteit s a protestáns egyházhoz való közelebb viszonyukat megismerje. Távollétében, a szerkesztés gondjait Paál Gusztáv segédszerkesztőnk fogja hordozni s kérjük munkatársainkat, hogy a lap szellemi részét illető összes közleményeket, az ő címére küldjék.

— **A marosvásárhelyi ev. ref. egyház aranykönyvéből.** Két névvel gyarapodott a marosvásárhelyi ev. ref. egyház aranykönyve. E két név: a Ladosán Imre ny. szolgabíró és felesége Ladosán Imréné, Vargha Anna neve, akik, vallásos buzgóságuk által indítva, ma. az egyházköztség főgondnoka, dr. Bernády György és ügyvezető lelkésze. Tóthfalusi József kezeihez, egy adománylevelet nyújtottak át, amelynek tartalma szerint: 1000 koronát ajánlanak fel, a javítás alatt álló templom fűtési céljaira. Az adakozók szorgalmas, munkás életének s vallásos buzgóságának legméltóbb tanúsága e szép adomány, a melylyel örök emléket állítottak maguknak egymás után következő nemzedékek előtt is.

— **Meg van írva!** . . . A hirneves Butler püspök halálos ágyán fekvé, magához hivatva káplánját s így szólt hozzá: „Bár egész életemben arra igyekeztem, hogy bünt ne cselekedjem, s erőmtől kitelhetőleg Istennek tetsző életet folytassak, most, hogy közeledik az idő, félek a haláltól.“ „Uram“, mondá a káplán, „elfeledte, hogy a Jézus Krisztus a mi Megváltónk.“ „Igaz“, volt a válasz, de hogy tudjam, hogy Ő az én Megváltóm is?“ „Meg vagy írva — aki énhozzám jő, semmiképen nem vetem ki.“ „Igaz“, felelé ismét a haldokló „s mily csodálatos, hogy talán ezerszer is olvastam már az Igét, de értéke, élő ereje, reám nézve csak most van e perczen; s most boldogító bizonyosságban halok meg.“

— **Bányaszerencsétlenség Amerikában** Elkinsből (Nyugat-Virginia) érkezett távirat jelenti, hogy a Davis kocsz és szénbánya-részvénytársaság egyik thomasi bányájában robbanás történt, amelynél 25—30 bányamunkás, többnyire magyar, életét veszítette.

— **Bibliamagyarázatok.** A „Lorántffy Zsuzsanna“ nőegyletnek a Lónyai utcza ref. főgimnázium disztermében február 11., 18., 25. és márczius 4-én délután tartandó varró-óráin a következők tartanak bibliamagyarázatot: Február 11-én: Szóts Farkas budapesti ref. theol. akad. tanár „A nők szocziális munkája“ czimen. — Február 18-án: Bilkei Pap István budapesti ref. theol. akad. tanár „Keresztyén optimizmus“ czimen. — Február 25-én: Petri Elek budapesti ref. lelkész „A lelkek szeretete“ czimen. — Márczius 4-én: Böszörményi Jenő kőbányai ref. h. lelkész, az egyesület misszionárusa „A modern ember vergődése és küzdelme“ czimen. A bibliamagyarázatok fél 6 órakor kezdődnek.

— **Gyász-hir.** Uzoni Zajzon Gábor, egykor sepsiszentgyörgyi ref. segédlelkész, majd a bardoci ev. ref. egyházközségnek két éven át rendes lelkésze, tizennégy éven át nyugalmazott lelkésze, tizennégyévi hosszas szenvedés után — életének 42-ik évében — i. év január hó 15-én jobblétre szenderült. A fájdalmas útnak immár vége. Megtört a jóságos szív. Végleg leomlott a prófétai palást az erőteljes vállakról. Az élőhalottak szomorú hajléka szegényebb lett egy szenvedővel, a megdicsőültek hazája gazdagabb egy idve-zült lélekkel. Temetése január 16-án volt Nagy-Szebenben Koporsója mellett állottak: özvegy édes anyja Zajzon Mihályné s testvérei közt Zajzon Lajos karatnai ref. lelkész és Mihály tiszántúli egyh. kerü-

leti lelkész. A bardoci egyh. községben emlékbeszédet a néhai felett Molnár Imre lelkész, a megboldogult utódja tartott, hivei nagyszámú részvételével, meghatóan ecsetelve a tragikus sorsot, mely a boldogult része volt s a vigasztalást, mely az édes anyát, az öreg papnét kell, hogy felemelje. — Legyen nyugalma csendes a sokat szenvedettnek.

Hirek az országból.

— **Pietreich nyugdíjban.** Bécsből jelentik. Pietreich volt hadügyminiszter beadta nyugdíjazás iránti kérését.

— **Az új igazságügyminiszter eskütétele.** A múlt héten, szombaton d. u. 2 órakor Günther Antal Wekerle Sándor főkamarászmester jelenlétében letette a hivatali esküt Ő felsége előtt Bécsben. Az eskümintát báró Skerlecz Iván olvasta fel. Az eskütétel után az új miniszter külön kihallgatáson volt Ő felségénél.

— **Diszpolgári oklevél átadása** A városi törvényhatósági bizottság gróf Andrássy Gyula m. kir. belügyminisztert, gróf Apponyi Albert m. kir. vallás- és közoktatásügyi minisztert és Justh Gyula képviselőházi elnököt Maros-Vásárhely sz. kir. város diszpolgárává választván meg, az erről szóló okleveleket a törvényhatósági bizottságnak és a város polgárságának küldöttsége előzetes megállapodás szerint, folyó hó 8-án, pénteken nyújtotta át.

— **Új főrend.** A király Hertelendy Ferenc orsz. képviselőt a főrendiház örökös tagjává nevezte ki.

— **Új államtitkár.** A király — mint egy könyomatatos jelenti — Géresi Balogh Vilmos földmívelésügyi miniszteri tanácsosnak az államtitkári czímet és jelleget adományozta Balogh Vilmos erdélyi, régi jó kálvinista család sarja s minket örömmel tölt el az a tudat, hogy egy ilyen munkás, derék hitsorsosunkat érte e királyi kitüntetés.

— **Polónyi elütazása.** Polónyi Géza volt igazságügyminiszter i. hó 7-én Köröskényre utazott, ahonnan rövid tartózkodás után a fővárosba fog visszatérni. A fővárosban minden idejét, a Lengyel Zoltán ellen folyamatba tett büntető pör előkészítésének fogja szentelni.

— **Pártközi válság.** A budapesti belvárosi szabadelvű demokratn pártkör Vörös László, Lányi Bertalan és Feilitzsch Arthur volt minisztereket disztagjai sorába felvette. — A politikai körökben ezen választás híre kellemetlen kommentálásokra szolgáltatott alkalmat.

Blum Ödön, a párt titkára és Márton Sándor dr. ügyvéd a kör igazgatóságához levelet intéztek, a melyben kijelentették, hogy a történetek után a körnek nem maradhatnak továbbra is tagjai.

Justh Gyula, a képviselőház elnöke a folyosón megszólította ezen ügyben Wekerle Sándor miniszterelnököt, a ki e körnek diszelnöke. Justh azt kérdezte Wekerlétől, hogy hogyan lehet egy ilyen körnek diszelnöke? Wekerle kijelentette, hogy a történetekről semmi tudomása sem volt, a körrel semmi bensőbb nexusban nem volt s egészen természetes, hogy ezek után a diszelnökségről haladéktalanul lemond. Szivák Imre dr., a budapesti ügyvédi kamara elnöke, a ki a demokrata körnek szintén elnöke volt, kijelentette, hogy tisztségéről azonnal lemond.

— **Az utolsó aktus.** A hivatalos lap keddi száma közölte Polónyi Géza igazságügyminiszter felmentését és dr. Günther Antal kinevezését Polónyi azon napon d. e. 11 órakor bucsuzott a miniszteriumtól. 12 órakor pedig beköszöntett az új gazda: Güntker Antal, aki kijelentette, hogy Polónyi összes beterjesztett javaslatait magáévá teszi.

— **A német szociálisták veresége.** A német birodalmi gyűlés immár teljes. A lázas izgalommal várt pótválasztások is lezajlottak s az eredmény, mely most előttünk áll, felülmulja a német polgári pártok legvérmesebb várakozását is. A szociáldemokraták a pótválasztásokon alig tizenhárom mandátumot kaptak most; összesen negyvenhárman jutottak be a birodalmi gyűlésbe, holott a régin hetvenkilenczen voltak. Végleges veszteségük tehát harminczhat mandátum. Berlin első kerületében is megbukott a jelöltjük, pedig ez nem kisebb ember volt, mint a híres Bleichröder bankár veje. Bizonyára fényes diadala ez a Németországban újra fellángolt nemzeti szellemnek a nemzetköziség fölött, ami méltán töltheti el örömmel nemcsak Bülow kancellárt, hanem magát Vilmos császárt is,

Kölcsön kért harangszó.

Irta: Csulak Lajos.

Furcsa cím biz ez! az már igaz. Mert hogy az ember barátjától pénzt, szomszédjától egy fél kenyeret, egy pohár sót, egy csepp ecetet kérjen kölcsön, ezt még csak megértjük! Hanem harangszót! hogy lehessen kölcsönkérni harangszót?! Hja! de tudni kell ám, hogy ez az én székely góbé atyámfiai között történt, ott pedig történt ennél még nagyobb bolondság is.

Azért hát csak elbeszélem a dolgot szaporán. De egyet előre kell bocsátanom; t. i., hogy nem fog ez állani egyébből, mint csupa bevezetésből; a tárgyalásra alig jut a végén egy pár sor.

Hát ezért előre is tisztelettel bocsánatot kérek. Tehát:

Valami nagy fejű úr halt meg egyszer itt közöttünk. Mi a meghalást illeti különben, hiszen hal meg ott még sok ilyen, részint a ki ott lakott, részint a ki onnan származott, hanem ez az egy annyiban mégis kivételt csinált, a mennyiben gróf vala, meg aztán nem csak mandátumért szaladgált hozzánk. Sok jeles alkotmány képezi az ő élő monumentumát. De hát az már mindegy, nem tartozik ide; elég az neki: meghalt, a mint megfogunk halni talán mi is. Mivel azonban a mai zónás világban kétszer tehetni ugyanazt az utat félárban, azonképpen találta illőnek a mi grófunk is, hogy kétszer haljon meg. Mikor a hagymási sirbolt ajtaján elmondta az egész kálomista klérus, hogy: „nyugodjék békében,“ dehogy volt a dolognak vége! Dehogy volt! Egy jó fél esztendő múlva jött

a rendelet minden ekkleziába, hogy a ki annyi megannyi jót tett a székely nép érdekében, a nemes statusért, azt, azt el kell még egyszer temetni. Biz úgy ám: meg kell huzni a harangot, szakgatni neki háromszor, gyűlöt huzni, a mint az már illik.

Meg lett rendelve minden tiszteletesnek, mihez képest tehát a hagymási öreg Dienes Ignác uram is vette az esperes urtól, hogy: „jelen 678. számú rendelet szerint, minek utánna azt a mélt. áll.ig. tan. idei 97. szám alatt, valamint a főmélt. püspök 1002. számmal a 75 számú jegyzőkönyvben megállapítani méltóztatott, annak okáért . . . tehát el kell temetni a nemes grófot még egyszer úgy, hogy meg kell huzni minden egyházban a harangot, épen ahogy temetéseknél dukál. A kerületi papság pedig tartson gyűlést hol is parentáltassék el a jólelkű főúr a maga módja szerint.

Dienes Ignác tiszteletes uram bátyám azt mondta erre, hogy jól vagy, nagyon helyesen vagy. Hanem azért még sem állhatta meg, hogy kellő tisztelettel ugyan, de mégis meg ne mordulja magát ezen való sok hivatalos számok irányában.

Mert hát igaza is van.

Bezzeg a mi gyermekkorunkban nem volt ennyi mindenféle hivatalos szám és protokulum, hanem a szegény néhai Nagy Ferenc bácsinak volt egy nagy könyve, abba megírték egymás mellett szépen: a halottak, a szülöttek, a páros életre lépettek, valamint az ekkleziia jegyzőkönyvei; protokulumai, a felsőbb rendeletek, klenodiumok listyája, a megyebíró számadása; itt-ott egy predikáció darab, agenda részlet, tömérdek jegyzetek kalmár papiroskákra s azon kívül kitudja még mi nem.

No bezzeg ugyan most másképpen van. De mennyire másképpen!

Vevé azért tiszteletes Dienes Ignác uram pápaszemét orrára s minek utánna a Juliska leányom utján a kalamus, Kláríka közbejárása folytán a toll kerültek volna elő, szemlét tartta a protokulumos fiókok felett s abba a nagy vastagba, melynek sarkára a Samu gyerek szép nagy vastag betűkkel felkaligrafizta: „RENDELETEK TÁRA“ — abba bevezeté a fenti 678. 97. 1002. és 85. számok alatti „Rendelelet“ és becitáltatá a Miska harangozót, lelkére kötvén ahhoz illő piétással, hogy mondván:

— Tisztelt harangozó úr! Minekutánna tetszett volna a bölcs mindenhatónak elszólítani az árnyékvilágból a gróf ur ő méltóságát, a kiről pedig az ő sok nagy jósága tudva vagyon immár, annak okáért hivatalos megrendelés folytán megkérem harangozó urat, kedden, t. i. ezen keddehez egy hétre reggeli 10 és 11 órák között annak rendi és módja szerint szakgasson, gyűlöt huzzon. Templomozás más különben nem leszen. Mi, a traktusbeli papok éppen akkor tartjuk gyűlésünköt,

í nem leszek hon. Remélem megtetszett érteni t. harangozó úr.

— Igen is megértettem tiszteletes uramat. Azonképpen fog lenni.

Azonképpen; igenis azonképpen.

Addig, míg az a keddehez egy hét elfog érkezni, addig jó lesz megtudni nekünk, hogy nem is Hagymáson történt az egész dolog, nem is létezőn egész Székelyföldön ilyen nevű helység, hanem valahol másutt. Aztán nem is Dienes Ignácnak hívták azt a tiszteleletest, de hát ezért már remélem nem kellend exkuzálnom magamat. Hanem kérem szeretettel az itt már nálunk ugy megyen, hogy ha szilváról beszélünk, az alatt már mindenki érti, hogy Zalán; ha búzáról beszélünk, az okvetlen Dálnok. Ozsdolának nem is kell a nevét említeni, elég ha azt mondjuk: cseresznye. A borviz, már Bodokon deszka; szita mind más helyeken terem. Mindenik község egy speciálitás. Ez az én Hagymásom még nagyon friss keletű, de én nem árulom el.

Elég az neki, eljőve ama bizonyos kedde, a melyiken felvéve tiszteletes uram negyedfélszáz forintos tiszta új fekete gérokját, meg dorombolt a pista kocsisal a miért nem foltozta ki az ülés párnáját és elmene a traktuális gyűlésre. (Annak a Pista kocsinak volt esze is oka is nem felelni semmit. Negyven esztendő óta megszokta immár. Együtt köszöntöttek be a parochiára, együtt vénültek meg, együtt hullott ki a foguk. Pistabának csak két csöntörge maradt még, ő most világért ki nem tátná a száját, nehogy azok is kiszaladjanak. De meg az ülést is foltozta, hogy maholnap több benne a jövevény, mint az örökös.)

Vége köv.

A Dr. Schmidt G. főtörzsorvos és physikus által feltalált hires

FÜL-OLAJ

megszüntet gyorsan és alaposan időközi **süket-séget, fülfolyást, zúgást és nehézhallást** meg idült esetekben is. Ára üvegenként használati utasítással 2 frt. Kapható **Debreczenben, Kossuth-utca 8. szám** az „Arany Egyszarvu“-hoz czimű gyógyszer-tárban.

Agrár Takarékpénztár r. t. Maros-Vásárhelyt.

Teljesen befizetett részvénytőke egy millió kor.
Fióktintézetek és kirendeltségek: Csikszereda, Gyergyó-szentmiklós, Marosludas, Marosujvár, Nyárádszereda, Parajd, Sz.-Udvarhely és Székely-Keresztur.

Van szerencsénk értesíteni, hogy Széchényi-téri intézeti házunk földszinti sarokhelyiségében külön

Bank és Pénzváltó-üzletet

létesítettünk, melynek üzletköre a következő:

1. **Értékpapírok, idegenpénzek** és érmek vétele és eladása.
2. **Tőzsdei megbízások** teljesítése.
3. **Sorsjegyek eladása letétjegyre** csekély foglaló lefizetése ellenében, a fennmaradó vételárt az intézet mérsékelt kamat mellett kölcsön adja, — akár pedig egyenlő havi **részletfizetésre** is. — Az első részlet lefizetése után a sorsjegyekre eső nyeresemény már a vevőt illeti.
4. **Sorsjegy igérvények** kibocsátása minden huzásra.
5. **Árfolyam veszteség elleni biztosítás.**
6. **Kisorsolt sorsjegyek** és egyéb sorsolt érték-papírok beváltása.
7. **Előlegek nyújtása értékpapírokra** a legmérsékeltbb kamat mellett.
8. **Osztlysorsjegyek elárusítása.**
9. **Takarékbetétek tvétele** könyvecskékre, folyó és cheque számlára.
10. **Szelvények beváltása** és új szelvényivek beszerzése.
11. **Utalványok és hitellevelek kiállítása** bel és külföldi piacokra.
12. **Letétek.** Elfogadunk értékpapírokat, okmányokat kezelésre vagy lepecsételt csomagban megőrzésre mérsékelt díj mellett.
13. **Magánpénztárak (Safe deposit)** Értékpapíroks okmányok, ékszerek, végrendeletek stb, tűz- és betörésmentes megőrzésére szolgáló rekeszek olcsó díj melletti bérbeadása.

1. **Költségmentes megvizsgálása** sorsjegyek és mindennemű sorsolás alá eső értékpapírok huzásának.
15. **Kivdorlóktól érkező** pénzek, utalványok és chequek legolcsóbb beváltási helye.

Foglalkozunk egyáltalán mindazzal, a mi a bank-és pénzváltó üzlet körébe vág és szívesen szolgálunk elvilágosítással és utbaigazításokkal.

pénzváltó üzlet hivatalos órái:
délelőtt 8—1 óráig
délután 3—6 óráig.

Agrár Takarékpénztár Részvénytársaság
Maros Vásárhelyt.

FERENCZ JÓZSEF KESERÜVIZ

AZ EGYEDÜL ELISMERT KELLEMEZES IZÜ TERMÉSZETES
HASHAJTÓSZER.

„VASÁRNPAP“

EGYHÁZTÁRSADALMI KÉPES HETILAP.

== AZ ERDÉLYI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET EGYHÁZI ÉRTEKEZLETÉNEK KIADÁSA. ==

Szerkesztik: Tóthfalusi József ref. lelkész és Paál Gusztáv ref. koll. tanár, Maros-Vásárhelyt.

Mi a „Vasárnap“ célja?

A „Vasárnap“ célja az, hogy legyen a mi olvasni tudó és olvasni szerető magyar és első sorban erdélyi református magyar véreinknek komoly irányu, egészséges szellemi táplálékot adó, a világ dolgairól helyesen tájékoztató olvasmánya, a melyből tápot merítsen hitének, vallásos szükségletének; megismertesse teendőivel, hogy azok teljesítése által igaz keresztyén magyar ember lehessen.

Hogyan fizessünk elő a „Vasárnapra“?

A „Vasárnap“ előfizetési díja egész évre 4 korona, félévre 2 kor., negyedévre 1 korona. Előfizetünk úgy, hogy a megfelelő előfizetési díjat postán utalványozva a „Vasárnap“ kiadóhivatala címére Maros-Vásárhelyt, Szentgyörgy-utca 9. sz. címre elküldjük. A megrendelést czélszerűen eszközölheti mindenki a maga illetékes lelkésze útján is, a ki szívesen fogja az előfizetési díjat hozzánk elküldeni.

Ne hanyagoljuk el a megrendelést, hogy a lap küldésében fennakadás ne álljon elé.

A „Vasárnap“ jutányos áron hirdetésekét is elfogad.

